

[Aksel Larsen.]

skal ikke prøve på at snakke udenom ved nu at tale om, at der foreligger andre rapporter, for hvis tilforladelighed man iøvrigt intet bevis har.

Endelig til slut vedrørende Sovjetunionens påståede oprustning o. s. v. Jeg har sagt — det var det, det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) kunne have beskæftiget sig med, hvis han ville have taget ordet, men han kan jo få lejlighed nu —, at man vil gennemføre dette forslag under påskud af, at Sovjetunionen er så stærkt rustet og har så aggressive hensigter, at Danmark og andre lande i løbet af to år må se at komme på højde med Sovjetunionen, hvad militærberedskab angår, for at kunne forsvare sig mod Sovjetunionens angreb. Jeg har sagt, at dette argument er så håbløst meningsløst, fordi hvis Sovjetunionen og dens regering havde aggressive hensigter, ville den ikke sige: nu venter vi i to år, når man i Vesteuropa selv indrømmer, at man i øjeblikket er håbløst underlegen. Hele dene argumentation fra de herrer beviser, at der foreligger ikke aggressive hensigter. Så må de herrer have andre hensigter med at gennemføre denne oprustning i et så rivende tempo og på den måde det sker. Vi tror, vi varetager Danmarks og det danske folks interesser bedst ved at gå derimod.

Alvilda Larsen: Med det ærede medlem hr. Ole Bjørn Krafts tilladelse vil jeg fremkomme med nogle enkelte bemærkninger. Jeg synes, at den sag, vi behandler i dag, er så vigtig, at vælgerne i og for sig har ret til at kræve, at hvert enkelt medlem af det høje ting siger sin mening. Når jeg hører på denne debat i dag og iøvrigt tænker på de bemærkninger, der også faldt i går, så går mine tanker til de mennesker, der bl. a. opsøger mig og sikkert andre medlemmer af det høje folketing, og til mange, mange andre jævne, almindelige mennesker, som jeg møder i mit daglige virke.

Der er her talt om landets situation, der er talt om ofre og om de byrder, som befolkningen må bære. Der er fra samtlige politiske partier med undtagelse af det kommunistiske parti stillet krav om, at befolkningens forbrug igen skal skæres ned, og der er fra alle partiers side med undtagelse af kommunisterne rørende enighed om, at nye store byrder skal pålægges befolkningen.

Så spørger man sig selv: Aner de ærede medlemmer af det høje ting overhovedet, hvordan dagliglivet vil forme sig for utallige mennesker i vort land, efter at man er gået

ind for nedskæring af forbruget og ind for til våben o. lign. at bevilge hundreder af millioner kroner, som i form af nye skatter skal betales af befolkningen? Forestiller de sig, hvad hele denne politik indebærer for tusinder af mennesker i vort land? Forestiller de sig, hvilke tanker der opstår hos disse mennesker?

Jeg tænker bl. a. på den enke, der opsøgte mig forleden, enken fra Vesterbro, der er for syg til at arbejde, men for rask til at få invaliderente, og som i mere end 10 år har været henvist til at leve af en socialhjælp, som i dag udgør 17 kr. om ugen, 17 kr. til at leve for! Jeg tænker på mine to invalide venner, der har slået pjalterne sammen ude på Frederiksberg, og som ialt til kosten pr. måned har 68 kr., 68 kr. at leve af for to personer! Jeg tænker på aldersrentenyderen i Vejle, der har klareret for sig med 10 raske børn, der har slidt og slæbt hele sit liv, og som i dag ikke har råd til at stoppe sin pibe. Jeg tænker på det unge ægtepar, der begge har arbejdet for at skabe sig et pænt lille hjem, hvor hustruen imidlertid nu har måttet opgive udearbejde for at passe to små børn, så de unge nu fortvivlet kæmper med skattebilletten af en indtægt på 580 kr. pr. måned. Og mine tanker går til arbejdsmanden med de 118 kr. om ugen og de tre børn at forsørge, og de går til tusinder og atter tusinder af danske arbejdere, der trods mange og hårde arbejdstimer i 360 dage året rundt ikke har råd til at holde ferie, ikke har råd til at foretage en ferierejse i år.

Det er til alle disse mennesker, man nu stiller krav om forbrugsnedskæring, og det er disse mennesker, man nu stiller nye byrder i udsigt. Gennem krigsårene var det nedskæring på nedskæring. I efterkrigstiden har prisstigning på prisstigning slugt hver eneste øre, der er opnået i løntillæg eller på anden måde. Det er disse mennesker, der bl. a. nu får nye spekulationer, og som nu skal være med til at betale deres del af de hundreder af millioner, der skal bruges til militærudgifter. Jeg er overbevist om, at rigsdagens flertal forregner sig, hvis det tror, at den arbejdende danske befolkning stiltiende godkender en politik, der stadig forringer dens levefod. De arbejdende vil ikke finde sig i stadig at blive fattigere. Der er hundrede tusinder af arbejdende mennesker i dag, der har nået eksistensminimum til trods for deres slid og slæb, samtidig med at det eneste perspektiv, der fremholdes for dem efter al deres stræben og flid er krigen. Det kan måske nok lykkes flertallet blandt partierne her i salen ved hjælp af den dertil indrettede presse og ved hjælp af antikommunistisk greuel-pro-